

Kuldhordi teine tulek

Mees vajutas arvutil tühikuklahvi, jõi klaasi tühjaks, libistas käed üle näo ja vahtis oma minuti tött talle kiretult vastu vaatava kaamerasilmaga. Väike videokaamera oli raamatutest ja salvrätikutest tehtud alusel temale suunatud ja ta võis natuke kaugemal teisel pool lauda õigesse suunda nihutatud telekaekraanilt kontrollida, et ta ikka õigesti kaadris oleks.

„Kaamera on seatud nii, et videostriim tuleb otse arvutisse ja see salvestatakse kõvakettal,” hakkas ta siis rääkima, alul kobamisi, kuid saavutades juba peale paari lauset tavalise diktoriintonatsiooni ja -tempo. „Olen sättinud salvestuse pikkuseks 10 tundi ja sellest peaks igal juhul piisama. Ma ei ole hull ja ma ei kavanda enesetappu. Tõsi, Püha Graali verd maitsnutest elab selle üle üks kümnest ja suhe on niisugune vaid tänu sellele, et need, kes tunnetavad, millega tegu, elavad selle kõik üle, samas kui tunnetuseta inimestest ehk üks sajast.

Ma pean tunnistama, et mina küll midagi ei tunne. Ehk mingit kerget kihelust, kuid see võib olla mu kujutlusvõime viga. Igal juhul tegin ma otsuse ennast nakatada. See on lihtne – tuleb vaid segada toda kraatrist pärit mulda veiniga, soojendada, mediteerida selle juures kindluse mõttes viis minutit ja siis segu ära juua; salvestuse alguses te nägite mind seda tegemas. Selles ei ole midagi müstilist, kui välja arvata nanodeflektorite endi olemus, millest teadlased aru saada ei suuda. Ma ei räägi midagi uut, kõike seda on korratud kümneid ja kümneid kordi, ning vastavad uurimused on juba aastaid kõigile kättesaadavad. Oletatavasti on meteoriidiga Maale jõudnud mingi meie tänapäevaseid arusaamisi aluseks võttes mehhaaniline eluvorm, mis aktiveerub temperatuuril üle 38, soovitatavalt üle 40 kraadi, ning vees, kus süsivesikute energeetiline kontsentratsioon on...” – ta heitis kiire pilgu kõrvale – „suurem kui 830 kalorit liitrile. Inimese maos on peale veini joomist sellised tingimused. Nakatunud inimene langeb umbes veerand tunniga koomasse ja sureb, kui ei teki üht ootamatut fenomeni. Nimelt on osade inimeste sünapsid võimelised nanodeflektoritega suhtlema ja tulemuseks on kummaline ning väga ootamatute tagajärgedega sümbioos. Selliste inimeste kehaes lõppeb võõrorganismi kontrollimatu paljunemine, need asuvad selle asemel hoopis reguleerima eluks vajalikku tasakaalu. See on seotud teise fenomeniga, mida pikka aega võimatuks peeti – nimelt on nanodeflektorid võimelised tajuma tulevikku. Mõistust neil ei ole, ning seega on see võime väga piiratud ja lihtsakoeline, avaldades vaid tolles veinisegus paljunemisvalmiduse saavutamises.

Seda on raske seletada, sest selline äraspidine loogika käib vastu meie tavaarusaamisele. Igatahes oletatakse, et osadel inimestest tekib too Püha Graali tunnetus just sellest, et nemad omakorda tajuvad nanodeflektorite tulekut ja tegelikult algavad „läbirääkimised”, vastastikune sobitumine palju varem, kui inimene veiniklaasi huultele tõstab. Tulemusena tekitatakse maole ja üldse kogu organismile minimaalset kahju... kuigi maohaavad on suhteliselt väike hind vampiiriks muutumise eest.

Lugupeetud publik, andke mulle andeks selle sõna kasutamine. Niipalju on selleteemalist kirjandust, et eurooplased ja tegelikult suur osa lääne kultuuriga kokkupuutuvast maailmast hakkasid bahadure vampiirideks hüüdma, kuigi neil pole midagi ühist peale tavainimesele kättesaamatute võimete. Vampiirid, ka värрад, saastkuradid, kusesortsid – see on valik veel suhteliselt viisakaid nimesid, kuid arvestades, et paari tunni pärast olen ma ise kas üks neist või

surnud, peaksin olema ülimalt huvitatud viisakamatest kõnetustest... ent jätame selle.

Sellest on vaid viis aastat, kui see taas algas...”

Ta kohendas oma vibalikku kogu ja heitis pilgu arvutiekraanile. Ta kandis prille ja oli omandanud esimesed keskea tunnused, alates naiste puhul viiendale kuule viitavast kõhupallikesest ja pidevast ületöötanud väljanägemisest.

„Siia peaks tulema nüüd kas mängufilmina lavastatuna või Batõr Tenkisjani enda pilte illustratsioonina kasutades jutustus Batu-khaani haua leidmisest. Mul on siin hunnik materjale ja üks seda ole ennegi tehtud, kuid ma oleksin eelistanud originaalset episoodi. Täna ei lähe mul ka kümneminutilise filmijupi lavastamine kuidagi läbi, kuid bahadurist reporterile nad vaevalt vastu vaidlevad...” Ta kõkutas paar sekundit pisut närviliselt naerda, võttis end siis kokku ja hakkas uuesti rääkima:

„Arvestades, et asi võiks autentne olla, kujutleksin ma midagi sellist – silmapiirini ulatuv stepp, lage lumi...”

*

„Silmapiirini ulatuv stepp, lage lumi, millest siin-seal paistab välja mõni põõsas, pinnatuisk, mis piirab nähtavust mõnesaja meetriga, tume hall taevas kiiresti tormavate pilvedega – närune koht suremiseks,” mõtles Batõr Tenkisjan mornilt. Ta heitis rahutu pilgu selja taha, kus, niikaugale kui näha võis, tuli üle puutumatu lume ta jäljerida. Tuisk pidi need varsti matma, kuid talle tundus, et mitte piisavalt ruttu. Teda jälitati ja varem või hiljem pidid nad ta kätte saama. Kui imet ei juhtu.

Midagi romantilist selles polnud, tema oli kurjategija, ta jälitajad Hiina rahvamiilitsa töötajad ja Välis-Mongoolia, Mongoolia Rahvavabariigi piirini oli oma 300 kilomeetrit. Batõr oli soojalt riides ja karastunud, ning ta oleks selle maa ehk ära käinud, kui tal oleks olnud piisavalt toidumooni. Paraku aga läks viimase relvapartiiga halvasti, neid varitseti ja tal õnnestus hädavaevu põgeneda. Tal oli relv ja taskus raha, kuid mitte kildugi süüa; kuni lumi maas, ei tarvitsenud vähemalt janu pärast muretseda. Ta ei tundnud selles maanurgas kedagi. Õieti polnudki seal kedagi, nagu ümbritsevast näha võis. Ta ei kartnud piirivalvet, sest pikka piiri inimtühjas kõrbes ei valvatud kuigi korralikult – eriti peale Vene riigi kokkuvarisemist –, kuid kaua enne kojujõudmist pidi ta kurnatult kokku varisema. Järjest enam puuris teadvusse mõte, et ehk ei õnnestu end enam üleski anda, kui kakskümmend aastat Hiina vanglat kindlast surmast parem tunduma hakkab.

Ta rühmas tülpinult edasi, kuni eespool kerkis valgest hämust vall. Mees uuris seda tükk aega, siis sõandas teed jätkata. Lõpuks esines kõrbes igasuguseid pinnavorme ja see oli ilmselt looduslik. Mees ronis vaevata madalast nõlvast üles ja avastas teisel pool kausja orupõhja. Ta ei näinud selgesti, kuid talle tundus, et üsna korrapärane vall piirab seda ülejäänud laudsiledast stepist pisut madalamat ala. Ta kõhkles hetke, kas jätkata teed piki valli või läbida orupõhi. All võis lumi olla üsna paks, kuid vallihari oli mõhklik, nii et otsetee ei saanud olla hullem.

Keset orupõhja komistas ta varemetele. Võib-olla oleks ta midagi märkamata edasi läinud, kuid korraga vajus ta jalg läbi mingi pehkinud sodi, ja kui ta oli selle vandudes välja tõmmanud, pani ta peatuma august leviv lõhn – kummaline magusavõitu lõhn, mis tema nälginud ninale kuidagi toiduga assotsieerus. Ta laiendas auku ja piilus sisse. Ta näitas välgumihkliga tuld ja libistas end siis madalasse süvendisse, kust pääses edasi maa alla. Käik oli maskeeritud hädapärasele sõrestikule laotatud nahkade ja tekkide ja neile omakorda peale loobitud liivaga. Ta leidis hulgaliselt luukeresid ja enne, kui ta millegi muu vastu huvi tundis, puistas ta läbi nende läheduses vedelevad kastid.

Välgumihkel kõrvetas sõrmi. Ta meisterdas säilinud naha- ja riideribadest tõrviku.

Seal oli ka oma tosinkond väikest vaati. Ta avas esimese neist ja leidis selle põhjast pruunika viskoosse massi. Ta maitses. See oli magus, mõrkjas, mingi seletamatu kõrvalmaitsega, ja liivaterad

krigisesid ta hamba all. Kuid see oli söödav. Pikemalt mõtlemata pani ta selle nahka.

Ta jõudis natuke imestada, mis koht see olla võiks – hauakamber ilmselt muidugi, kuid kes ja millal sinna küll maetud võiks olla? – ja mida need teised inimesed sealt küll otsinud olid, kui ta tundis, et ta ei suuda enam seista. Ta tundis kerget hirmu, kuid naeris siis kõledat naeru. Teha ei olnud ju midagi. Ta keeras end nurka kägarasse ja ta teadvus kustus.

Ta ärkas külmast. Selles ei olnud otseselt midagi ebatavalist, kuid isegi lund täistuisanud augus oli tal eelmisel ööl soojem olnud. Ta ajas end püsti ja hüppas natuke aega kohapeal, et sooja saada. Seda tehes tajus ta, et midagi on muutunud. Ta oli nõrk, lihased surisesid ja kondid valutasi, kuid pea oli lausa õndsalikult selge, mõelda oli lihtne ja hea. Viimane aeg on ära öelda, et Batõr Tenkisjan ei olnud rumal mees. Ta oli ülikooli lõpetanud ja mäeinseneri diplomi saanud, enne kui kaevanduse näljapalgale käega löi ja tulusamat ametit otsima hakkas. Seal seistes nägi ta põhiliselt vaeva, et mitte hulluks minna. Kogu ta elu keerles ta peas värvilises virr-varris ja ükskõik kuhu ta ei vaadanud, assotsieerus sellega miski, mida ta oli läbi elanud või mõelnud.

Kell näitas, et oli järgmine hommik. Nüüd hakkas ta toda hauakambrit põhjalikumalt puistama ja püüdis ära arvata, kui vana see olla võiks. Ta võitles järeldustega, mis talle pähe ronisid – ta mäletas muuseume ja kooliõpikuid ja iga rida, mida lugenud oli, ning ta arvas suutvat paika panna nii ajastu kui juhtumused – see pidi olema Batu-khaani salajane haud, sest tolles, kuhu ta maeti, kunagist valitsejat ei olnud. Tšingis-khaani haua asukoht on üldse teadmata. Ettevaatlikult on mainitud kummalist rituaali, mis määras just Batu-khaani järgmiseks valitsejaks – mingi nõiajook, mis tappis need, kes polnud kuninglikust verest; tegelikult ka paljud need, kes olid, kuni keegi proovida ei julgenud... Oli ta joonud toda unustusse vajunud substantsi?

Ta vangutas pead ja keerutas käes igasuguseid ehteid, kuid muigas vaid mõrult – kulda ta küll kaasa tassima ei hakka. Kui ta vahele jääb ja tal midagi haruldast kaasas on, piinavad hiinlased teda niikaua, kuni ta selgitab, kust ta need leidis, seni aga jäi alati võimetus, et ta kunagi tulevikus selle koha üles otsib. Ta võttis vaid ühe vana mõõga, millele peale vaadates oli raske iga määrata; ta ei teadnud tollal, miks ta seda tegi, kuid too pöörane inspiratsioon, mis teda valdas... ta ei jaksanud alati ja iga hetk sellega võidelda. Ta täitis ühe laiba juurest leitud välipudeli – tunduvalt uuemast ajast, kõige rohkem XIX sajandist – tolle sodiga ja ronis välja.

Pinnatuisk oli peaaegu lakanud ja taevas selginema hakanud. Oli üsna külm. Mees väristas õlgu ja hakkas taas kompassi järgi põhja sammuma.

On palju spekuleeritud, mida ta mõtles ja tundis neil üksildastel tundidel kesk inimtühja kõrbe, on püütud ära arvata, palju ta mõistis siis ja palju alles hiljem, ning paljud on imestust avaldanud, kuidas ta ikkagi täie mõistuse juurde jäi, elades ilma igasuguse ettevalmistuseta üle protsessi, mis kunagi ta kauged esivanemad pooljumalateks muutis ja tervele mandrile kuni Euroopani välja häda tõi. Kummatigi arvatakse, et ühtlane kõnd, vaikus ja üksindus pidid teda pigem aitama ning kui vint peale keerata, siis pole nii väga kindel, kui täie mõistuse juures ta peale seda oli.

Igatahes jõudis ta kolme päeva pärast koju ja sellesse ajavahemikku mahub kahe Hiina rahvamiilitsa jõhker tapmine seal piirkonnas. Raporti kohaselt olid patrullsoidul miilitsad teadmata põhjusel peatunud ja nende relvadest oli tulistatud. Mõlemad tapeti püstolilasuga otsaette, siis tiriti autost välja ja seejärel lõigati lisaks nende kõrid läbi. Nende relvad ja hüljatud sõiduk leiti üle kahesaja kilomeetri põhja poolt, üsna piiri lähedalt, ning arvestades vahejuhtumi võimalikku aega ja sõiduki leidmise aega, peab olema üle tühermaa kihutatud uskumatu kiirusega, vähemalt 80–100 km/h...

*

Studios ei olnud palav, kuid prožektorid soojendasid, nagu ikka, üles selle koha, mis kaamerate fookusesse jääb.

Naise põsed õhetasid ja ta tundus pisut rööpast väljas ning korratu.

„Niisiis, Kersti, meid kõiki huvitab – sa ikka said Batõriga kokku?” tegi aastatelt keskeale lähenev, kuid millegipärast selle ületanuna välja nägev natuke ülekaaluline intervjuueerija laia viipe, mis haaras nii naist, stuudiot kui seda kõike otseülekanedes jälgivat publikut.

„Jah, ma sain temaga kokku. Sealt otse ma ju siia tulengi.”

„Ta ei ole viimasel ajal kuigi aldis inimesi, eriti saadikuid vastu võtma. Tohin ma küsida, kuidas see sul õnnestus?”

„Küsida sa tohid, kuid ma ei saa sellele vastata. Mul... mul on üks tuttav bahadur ja tema selle korraldas.”

„Kuigi ma küsida ei tohi, kardan ma, et me kõik teame, kellest juttu. Nii et sa nägid Batõrit? Vestlesid temaga? Avaldas talle nii-öelda muljet meie läkitus? Või tahad sa kõigest järjekorras rääkida?”

„Siin ei ole palju rääkida...” Naise huuled tuksatasid. „Ta kuulas ära. Arvas, et ilus laul. Siis raputas pead. Isegi tõusis ja... Et ajad on muutunud. Et uus ajastu on saabunud. Et Kuldhord tuleb. Et enam ei lähe nii nagu Tšingis-khaanil, kes ei julgenud bahaduride saladust väljapoole mongolite hõimu viia, ja ükskõik kui võimsad nad ise olid, jooksis nende armee Euroopa rüütlite otsa verest tühjaks. Et kui meil on tõesti soov surra isade maal, siis parem, kui me oma soovi ruttu ellu viime. Et meid ei aja siit keegi, aga see ei ole isegi enam meie võitlus. See on bahaduride maailm, milles me elame sellest hetkest, kui ta vana pärandi uuesti üles leidis ja esimeseks sai.”

„See kõik ei ole uus, seda on ta erinevate allikate põhjal väitnud varemgi. Samas on ju teada erandeid...”

Naine katkestas teda väsinud viiega. „Ka selles osas ei tasuks illusioone teha. Need on alati olnud kokkulepped kohalike bahaduridega, mitte kunagi kohalike võimudega. Me teadsime seda, kõik te teadsite seda... ka ma ise tegelikult teadsin seda – et mul ei ole erilist mõtet sinna minna.”

„Kuid mingisugune lootus ju oli? Või oli see tõesti vaid soov minna? Mina, pean tunnistama...”

„Jah, ma sain minna. Tegelikult teadsid kõik, teadis president, teadis igaüks, millele ma välja lähen. Teeme nüüd nii, et ei aja jama.”

Mees tema vastas maigutas, vakatas siis ja piilus isegi kaamera poole, püüdes uut vaatenurka omaks võtta. „Sa vihjad sellele, et bahadurid – et kuigi me keegi seda kogu läbirääkimiste ettevalmistamise protsessi jooksul välja ei öelnud, teadsid kõik, et bahadurid, eriti peamine neist võib mingit huvi üles näidata vaid sinu kui naise vastu. Et ainult nii-öelda kena neiu võib üldse loota temani jõuda.”

„Jah. Ta võttis mind vastu kui naist. Ta teadis ka mu kunagisest ilmatüdruku karjäärast... kui seda nii uhke nimega nimetada saab. Ta kuulas mu ära ja... kasutas omal viisil sõnumi saatmiseks.” Naise hääl oli rabe ja ta otsis sõnu.

Mehe silmad sädelesid mingi palavikulise helgiga. „Sa ise palusid mul avameelne ja otsekohene olla. Jah, me kõik teame või vähemalt aimame, mis sind ees võis oodata. Kas. Kas võib nii küsida, et kas sinu visiit sisaldas mingil viisil seksi?”

„Jah.” Naise huuled kõverdusid veidi trotslikus naeratuses, kui ta end meeletult kontrollides otse üles, kaamerasse vaatas. „Noh, ma olen oma elus täiesti vabatahtlikult hulga viletsamat seksi kogenud. Omal viisil oskavad bahadurid väga hästi naisolevusi kohelda. Kui nad tahavad. Temas puudub pahatahtlikkus, mida me neile muutunud inimestele kogu aeg omistada üritame. Nad on tavalised inimesed, kuid neist on saanud midagi sellist, mida me enam mõista ei suuda. Ma ei ole nende usku pöördunud, kuid tänu sellele, et mul on ka varem olnud võimalusi bahaduridega kokku puutuda, on mul mõned asjad hulga selgemad. Meil ei ole lootustki. Me peame leppima, et mitte

miski sellest, mida me normaalseks pidasime, ei kehti enam.”

*

Hõbehall Audi A6 võttis maanteed kahesaja, kohati kahesaja kuuekümnega. Võimas 300-hobujõuline mootor nurrus tasa, mõirates vaid hetketi, kui juht gaasi põhja vajutas, et järjekordset pöörast möödasõitu teha. Ka see kuulus pigem müstika valda, kuidas masin sel suhteliselt ülekoormatud teel ikka ja jälle leidis need augud, kuhu pugeada, nii et enamik teisi juhte ei jõudnud isegi mingit ohtu tajuda, enne oli hall viirastus läinud.

Ühe silla taga – kus muide oli kiirusepiirang 70 km/h – passivad politseinikud isegi ei proovinud teda peatada, teatasid vaid raadio teel teisele patrullautole, mis paar kilomeetrit eespool ootas. Audi juht ei teinud tee servas vehklevast sauaga politseinikust väljagi. Politseinikud alustasid tagaajamist, kuid jäid kaugele maha. Audit ootas teetõke Tartusse sissesõidul.

Masin justkui kõhkles, kas ikka pidurdada, kuid paistab, et juht otsustas siiski mitte plekki lõhkuda. Pidurdus oli samuti väga järsk ja suur hall mürisk peatus kümnekond meetrit enne teetõket.

Mees oli autost väljas kiiresti nagu mõte. „Kuulge pederastid sinises, tehke nüüd tee kähku puhtaks, enne kui ma vihastan! Mul on kiire!”

Mees oli suurt kasvu ja ilmselt väga raske. Ta juuksed olid lühikesed ja habe nädalane. Ta kandis pikka musta nahkmantlit, teksaseid ja matkakingi, mantli lahtiste hõlmade vahelt paistis valge särk ja must nahkvest. See kõik polnud üldse ebatavaline – ebatavaline oli vasakul reiel, mugavalt käeulatuses rippuv relvakabuur ja enne politseinike poole astumist kummardus ta autosse ning tõmbas välja pika pisut kõvera mõõga. (Seda ei olnud õige nimetada katanaks lihtsalt sellepärast, et kuigi nii Lääne, kui Jaapani autoriteedid kipuvad nii nimetama pika kitsa teraga samuraimõõka, pole see esiteks korrektne, sest 'katana' tähendab algselt igasugust mõõka, ja teiseks polnud sellel siin Jaapaniga mingit seost).

„Kui te neid püstoleid kohe ära ei pane, raiun käed otsast!” Mehe hääli oli piisavalt tugev, et teda oleks kuulda olnud ka viiekümne meetri pealt, nüüd aga oli tal politseinikeni vaid nii viis sammu astuda.

Oma autode taga laskevalmis relvadega kõhutavad võimukandjad kõhklesid silmnähtavalt.

„Kuule, olgugi et sa oled bahadur, ei ole kellelgi lubatud nii sõita,” lausus üks suuremate pagunitega tüüp lepitavalt.

„Vähemalt selle olete suutnud kindlaks teha? Mida kuradit te mõtlete, et niimoodi mulle teele ronite?”

„Ega me ei teadnud. Andmebaasis ju pole...”

„Kurat, teile on antud, kes millega sõidab. Just sellisteks puhkudeks. Ma tean, et rullnokad üritavad ka bahadure mängida, olgu. Huvitav, kellel tuleb kõrvad peast ära raiuda, et sellised asjad ei korduks? Ja nüüd kaduge! Tee vabaks! Kurat, hoiate siin liiklust kinni.”

Politseinikud vaatasid üksteisele otsa. „Seadused peaksid kehtima kõigile ühtmoodi...” alustas nende esikõnelejaks sattunud natuke vanem ja ümaram mees uuesti. Talle ei paistnud see üldse meeldivat, ta oli näost hall ja kuigi polnud eriti soe, tilkus tal vormimütsi alt higi.

Mees mõõgaga ohkas. „Kas on tulnud mingid korraldused? Kas Eesti peab ikka ka laskma enne eriüksused ja hulga politseinikke maha tappa, kui aru saab, et ajad on muutunud? Alustame siis või?”

„Ei-ei!” ütles politseinik kiiresti. „Lihtsalt nii on ju väga ohtlik...”

„Kuule, ma näen tulevikku. Kord mõned sekundid, teinekord mõned minutid. Kui ma suudan

paarikümne vastase kuulidel eest ära minna või neid mõõgateraga püüda, siis auto juhtimine sellisel kiirusel ei ole probleem, ma olen ohutum kui suvaline vahtralehega tibi, kelle jaoks üheksakümmend kah tegelikult juba palju on. Kui uimakotid peakorteris ei taipa tegutseda, siis teie, kes te väljas käite, tehke vähemalt ise endale teene ja vahetage omavahel andmeid. Mina olen rahulik ja heatahtlik tüüp, mõni oleks lihtsalt profülaktika mõttes teid natuke veristanud. Kui ainult seda. Olgu, eestlaste hulgas väga hulle ei ole, aga mine tea. Ja nüüd kaduge lõpuks ometi teelt, või ma hakkän vihastama!”

Ta ohkas ja raputas tülpinult pead. Keegi ei saanud esimesel hetkel aru, miks ta seda tegi, kuid siis kõlas lask. Kuul vingatas, rikošeteerudes ta mõõgateralt, järgmisel hetkel aga liikus ta mõttekiirusel ettepoole, ei teinud väljagi teisest lasust – see läks ilmselt niikuinii mööda – ja raius pea maha sellel noorepoolsel politseinikul, kes teda tulistada üritas.

„Veel keegi?” küsis ta pöördudes.

Vaikus.

Tera vuhises ja kahe lähedalseisva politseiniku relva hoidvad käed kukkusid asfaldile.

Need, kel veel oli, millega, hakkasid omi relvi kiiresti peitma.

„Kui tee kolmekümne sekundiga vaba ei ole, teen teist kõigist salatit!” kuulutas ta, jälle nii kõvasti, et seda pidid kuulma kõik, kes sinna teele tekkinud tropi juurde kogunenud olid. „Ja viige need kretiinid kiiresti haiglasse, loodetavasti saab neile veel käed otsa tagasi panna. Joostes!”

*

„Nii et ta leiti ikkagi surnuna?” Suurt kasvu mees lasi pea pisut viltu ja kummardus kergelt vestluskaaslase poole, sest avaras fuajees sumises konverentsivaheajale kohaselt.

„Jah ja ei. Ta ju elas selle üle. Ja ta arvutis oli kümme tundi hea kvaliteediga videot sellest, kuidas ta seal koomas vedeleb. Mitte et seal eriti midagi vaadata oleks. Viimased üheksa ja kolmveerand tundi on suhteliselt üksluised.” Modellifiguuriga naine, kes mehest oluliselt lühem ei olnudki, väärtas huuli. „Keegi ju ei tea, mis täpselt juhtub. Tema oli viiskümmend viis tundi koomas. Ma saan aru, et see on haruldane, enamasti läheb kuue ringis. Ja mingi hullude punt on teda sellepärast Jeesuseks pidama hakanud. Miks ta seda küll tegi?”

„Ja üks tsuktši šamaan pidas teda Brežnevi reinkarnatsiooniks,” kommenteeris mees rohkem iseendale. „Sa... Sel ajal olite ju koos?”

„Eh... jah. No sa ju tead. Kõik teavad. Me ei elanud just koos. Viis aastat.”

„Ilmatüdruk Kersti on ju avaliku elu tegelane... eriti peale seda kuulsat intervjuud Batõriga kohtumisest. Ei, mina ei teadnud. Mulle jäi mulje, et elasite pikalt koos.”

„Sina ka... kuidas ma seda ei salli. Ma ei ole ju mingi ilmatüdruk.”

„No aga kas see ei kõla ilusti? Muidugi oled sa hulga rohkem, aga see, et sind siiani mõõndusteta ilmatüdrukuks saab nimetada...”

„Olgu, ma võtan seda komplimendina.”

Naine lähenes kolmekümnele ja mees ilmselt neljakümnele. Teatud flirt nende toonis oli mõeldud naljana ja samas näisid mõlemad seda nautivat.

„Võta. Ma muide imestan, et teleseltskonnal on jätkunud pieteeti sellest mitte saadet teha.”

„Nad tegelikult tahtsid,” muutus naine tõsiseks. „Alveld ei lubanud.”

„Kuigi ta alguses tahtis ju saadet teha? Mulle lausa tundus, et see oli üks põhjusi, miks ta tahtis

muutuda?”

„Muutuda tahtis ta... Tead, mul on mõnikord nii halb tunne. Peale seda intervjuud...”

„Et ta kartis, et sa ei pea teda enam õigeks meheks?”

„No pead sa!” ei meeldinud selline otsene väljaütlemine naisele üldse. „Ma ei tahaks sellest tegelikult rääkida.” Ta asetas käe mehe varrukale. „Anna andeks, sina küsisid veel viisakalt ja lõpuks olite te sõbrad. Olite ju?”

„Lapsepõlvesõbrad. Sa tead küll. Viimasel kümnel aastal oleme vähe kokku puutunud. Temaga koos nägin sind vist esimest ja ainsat korda siis, kui ta 35 sai ja suurema kräu korraldas.”

„Jah. Aga siis oli väga palju rahvast.” Ta raputas pead. „Ei, temaga oli... Noh, võib-olla see saigi viimaseks piisaks... Saa aru, Norman, mul on mõnikord nii häbi selle pärast. Aga... saan ma sind usaldada?”

„Muidugi, loomulikult! Miks sa küsid?”

„Noh, ta läks imelikuks ja ta ei salli, kui ma seda niimoodi mõtlen, veel vähem, et kellelegi ütlen. Mitte et ma kardaksin...” Ta jäi paariks sekundiks wait. „Kardan küll. Temaga ei ole ju ilmselt kõik korras. Nagu kõigi bahaduridega. Jumal teab, mida ta teha võib. See karistamatus...”

„Ja te... vabandust, et ma küsin.”

„Ei. See oli tema. Ka selle koha pealt läks ta segaseks. Iga õhtu oli uus viieteistaastane. Ta jõi kohutavalt ja... see oli üsna ebageeldiv.”

Mees heitis talle kiire pilgu ja vahetas teemat: „Oled sa õhtusel peol ikka ka kohal?”

Naine turtsatas: „Sellepärast ju tulnud sai. Ja sina?”

„Ei ütleks, et ma just ainult selle pärast tulin. Ikka infot saab siit ka.”

„Oh... Mina ei ole isegi IT inimene. Mul on teine vaatenurk.”

„See vaatenurk on ühine – et õhtul kellelegi käpp peale panna. Ma... ma loodan, et me mõlemad oleme juba eeltöoga alustanud.” Seekord mängles mehe huultel võltsimatult kõutsilik naeratus.

„Ma ei imesta, miks sa seni abiellunud ei ole,” andis naine vastu.

„Et keegi mind välja ei kannata? Ma tean,” ei paistnud mees üldse õnnetu. ”Laste tegemist see ei takista, nagu sa tead.”

„Tean? Ei tea.”

„Mul on neid mõned,” tahtis mees teemast kiiresti üle libiseda ja naine ilmselt lähemalt uurida, kuid kaugemale nad ei jõudnud, sest välisuste juures algas segane lärm. Keegi karjatas, kostis kukkumise müra, seejärel uuesti teravaid, kohkunud hüüdeid.

Mees ja naine pöördusid sennapoole vaatama. Ukse juures seisis kaks poisinolki paljastatud mõõkadega, nende taga tropis veel pool tosinat umbes samaealist. Kõik nad tundusid tugevalt purjus olevat.

„Vat nüüd natuke aega peame pidu siin, said aru?” küsis üks mõõgaga mees põrandal lamavalt turvamehelt, kelle alla hakkas vereloik tekkima. „Kes siin ülemus on?”

Normani ja Kersti vaade paranes kogu aeg, sest inimesed voolasid vaikselt minema. Teine mõõgaga mees jooksis kümnekond sammu ja haaras kinni ühest esmapilgul umbes kahekümnesest üsna kenast tüdrukust.

„Sa sobid mulle.”

Tüdruk rabeles hirmunult ja vaatas abiotsivalt ringi. Ta oli wait ja nii ilmselt oli näha, et ega ta õieti

rabeledagi ei julge. Kuid siis mõõgamehed nagu tardusid ja vaatasid hoopis uues suunas.

„Alveld...” pomises Kersti vapustatult.

„Kuulge lollpead, laamendage mujal!” Külgtrepi laskus pikkade heledate lokkis juustega kõhn ja suursugune mees. Tema poeedile või sõdalasele sobiv ilme harmoneerus kogu ta olekuga. Ta ei olnud väga pikk, kuid sportlik ja... natuke hull ja natuke ohtlik. Temas oli midagi tabamatult sarnast nende kahe mõõgamehega ukse juures, sellal kui ukse juures seisev purjus kamp olid ilmselgelt „tavalised” inimesed. Rääkimata sellistest detailidest, et nende kahe pead olid trepi poole pöördunud sekund enne seda, kui ta oma repliigi ütles, ja tulija käes rippus kah toekas rapiir.

„Kas sa tahad meid takistada?” veniv ja tehtult põlglik toon. Üleolev tigiduseta muie.

„Jah. See maja ja üritus on minu omad. Miks te ei ela end välja kusagil ööklubis, kus enamik seltskonda naudib seda, mida te nendega teete? Ja lase see tüdruk lahti.”

„Sa tahad tema pärast võidelda?”

„Jah, kui sina seda tahad.”

Mees trepilt hüppas. Ta sai kahe laskuva sammuga hea hoo ja paiskas end siis trepi alumise otsa postilt õhku. See oli pikk hüpe, kuid arvatavasti oleksid mõned akrobaadid sellega hakkama saanud. Millega aga poleks ükski inimene hakkama saanud, oli see, mis järgnes. Sekundi murdosa jooksul paiskas teine põrandale tüdruku, keda ta ikka veel käsivarrest hoidis, ja pareeris esimese löögi, mis veel otse õhust tema pihta lajatati. Edasi järgnes võitlus, mis oli kiirem kui mõte, mõõgalöögid langesid kolm-neli korda sekundis, võitlejate ümber moodustus veiklev kardin vuhisevatest teradest.

„Braavo!” plaksutas too ukse juures seisnud mõõgamees, kui vastased umbes minuti pärast hetkeks teineteisest eemale tõmbusid, et hinge tõmmata; enda mõõga oli ta tuppe pistnud.

„Jah, sa oled kahtluseta bahadur,” noogutas too teine, kes enne tüdrukut oli hoidnud. „Tüdruk on sinu, nagu ka see maja. Hoiä kõva!”

„Okei, läksime,” ajas teine oma karja juba uksest välja.

„Me peame olema sulle väga tänulikud,” ilmus kusagilt välja lühike prillidega mehike. Ta peitis selja taha käe, mida ta ilmselt oli proovinud Alveldile ulatada, enne kui julgus üles ütles. „Meile on väga suur au, et bahadur meie konverentsi...”

„Ma ei taha seda kuulda!” lõikas mees ta sõnavoolu läbi. „Ma oleksin eelistanud anonüümne olla. Jätkake palun, nagu poleks midagi juhtunud.” Ta pööras pilgu tüdrukule, kes oli end põrandalt üles ajanud ja ja äralöödud küünarnukki masseerides sealsamas seisis. „Sa oled nüüd lepingu järgi minu, tead sa seda? Tule kaasa.”

Ta pöördus ja kõndis uksest välja. Tüdruk järgnes talle, häbelikult ringi piiludes.

*

Hotelli sviidi aknad avanesid linna peaväljakule, teatrile vasakul ja õhtupäikeses silledavale jõelindile paremal.

„Võta omale juua,” mühatas mees. „Ma vabandan, aga kui sul just väga vaja ei ole, läheksin esimesena vannituppa. Ma olen läbi higistatud nagu kalts. Ja pea käib ringi.”

Ta tuli tagasi kümnekonna minuti pärast ja leidis tüdruku akna all seismas ja välja vaatamas. Ta väärtas korraks huuli ja avas kõigepealt minibaari ukse, võttis sealt väikesed džinnipudelid ja toonikud, valas selle kõik ühte suurde klaasi kokku ja siis endal kõrist alla. Siis lükkas ta kõrvale magamistuba, täpsemalt magamismurka varjava kardina, rebis voodilt päevakatte, viskas selle

sinnasamasse maha, poetas selle peale ka rätiku, mis tal vöö ümber oli olnud ja viskus voodisse, end hädapäraselt vöökohast tekiga kattes.

„Kui midagi tahad, ütle,” sõnas ta. „Muidu aga – tahad, vannituba on sinu käsutuses. Või aja riided maha ja tule siia.”

Tüdruk hakkas kobamisi, väriseva käega pluusinööpe avama. Mees jälgis teda arvustaval pilgul.

„Kuule, sul ei ole vaja mind karta,” ohkas ta lõpuks. „Esimene pool tundi või tund minust polegi asja. Võib-olla jään isegi korraks magama. Aga sa pead siin olema ja minu juures. Aukodeks – ei saa nii, et ise ei taha ja teistel ei luba. Nii et idee järgi, oled siin minu juures voodis, eks ole. Mis su nimi üldse on?”

„Lea.”

„Mina olen Alveld.”

„Aa, sa oled see Jeesus-reporter.” Tüdruk nagu elustus. „See Ilmatüdruku kaaslane...”

Mees urises ja peitis korraks näo kättesse. „Jäta, kui võid. Ütle nüüd veel, et Ken-bahadur.”

„Oh... ma ei tahtnud...” tüdruk sattus segadusse ja punastas. Siis hakkas uuesti nööpide kallal pusima, pilk maas.

Mees vaatas teda taas mõnd aega hindavalt. „Kuule, võta vabalt. Kõik need, kellest ma omal ajal üle käisin, tahtsid seda ise. Isegi need kolmeteistaastased, kelle pärast see tobe hüüdnimi on tulnud. Ma ei hakka keppima kedagi, kes seda ise ei taha. Nii et jah, kui sa ei taha, siis on kõige kindlam olla selline, nagu sa praegu oled. Aga riided maha aja ikkagi. Pool voodit on sinu. Ja mul on tõesti üsna tuhulis olemine.” Ta sulges silmad.

Tüdruk piidles teda paar sekundit, võttis siis kiiresti riided seljast, pani need korralikult kokku ühele toolile ja pugus teisele voodipoolle teki alla.

Umbes kümneks minutiks tardus stseen paigale.

„Alveld...” hakkas siis Lea nihelema. „Kas sa tihti...”

Mees pugises uniselt naerda. „Ma mõtlesin seda tõsiselt, et esiotsa pole minust asja. Võib-olla oled sedagi kuulnud, et mu nimi olla prohvetlik? No millised vanemad panevad lapsele nimeks poolhaldjas? Mõned hüüavad mind poolbahaduriks, eriti kui see teatavaks sai, kui kaua mul muutumiseks läks. Enamik inimesi ei saa sellest muidugi lihtsalt aru, aga minu tõmbab nende jõudude kasutamine tühjaks. Teistele mõjub palju vähem. Mõni ei tunnegi, võiks kogu aeg nii-öelda täiega panna. Seda üldiselt ei teata ja ega sel praktilist tähtsust ei olegi, aga nii on.”

„Aga need... kes nad kõik olid – Kerttu ja Marina ja Jana ja...”

„Jumal küll, tõesti on inimesi, kes seda rida peast teavad!”

„Ei tea ju! Neid oli ligi sada.”

„Pluss kõik need, kes ei tahtnud kuulsaks saada. Aga need, kes tahtsid, bluffisid augud täis, nii et pilt tuli üsna terviklik ja ilus, kuigi kaugel tõest.” Mees kõneles seda kõike suletud silmil.

„Muideks, anna andeks, ma tõesti vajan puhkust. Palun anna mulle natuke aega. Telekas... Ja päriselt, kui midagi tahad – selle taseme muredest olen ammu üle.”

Tüdruk mõtles hetke, siis lipsas voodist välja ja uuris laual lebavaid pabereid, aeg-ajalt üle õla piiludes. Alveld lamas ikka suletud silmil ja nii ta siis tõstis telefonitoru ja luges oma tellimuse ette.

„Võtsid sa ikka kõige kallimat šampanjat?” küsis mees, kui ta lõpetanud oli. Hääles oli imekerget ironiat.

„Mh-mh,” noogutas Lea.

„Õige.” Polnud aru saada, oli see osatamine või siiralt öeldud.

Stseen tardus jälle kümneks minutiks paigale. Siis koputati uksele ja laud täitus heade asjadega. Hommikumantlisse mähitud Lea oli sõrme huultele surudes selle kõik vastu võtnud ja lasknud ka šampanja avada – ilma pauguta muidugi. Ta veendus, et Alveld on kõvasti magama jäänud, keris end tugitooli, pani teleka hääletult mingi muusikakanali peale ja lasi söögil-joogil hea maitsta.

*

Musta nahkmantliga, teksastes, lühikese soengu ja habemega suur mees ilmus pimedusest ja astus ööklubi ukse juurde, ignoreerides seal seisvat järjekorda. Ta põrutas kaks korda rusikaga vastu ust, tugevalt ja nõudvalt. Järjekord oli hiirvaikseks jäänud ja inimesed – enamasti mehest poole nooremad muide – taandusid pisut. Ukse avas väljasseisjast veel suurem mees, kes esimeseks üsna õhku täis ilmel ukseava täitis. Ent siis leidis ta pilk püstolikabuuri ja mõõgapideme, mis mehe parema õla kohal turritas, ja ta jäi kohe mitu numbrit väiksemaks, astus kõrvale, kummardas ja viipas vaikides.

Mees astus sisse ja andis teisele aega uks sulgeda.

„Mitu surnut teil õhtu kohta tuleb?”

„Ega igal õhtul ei tule. Möödunud reedel oli suurem tapmine. Neli inimest. Aga üks kolme päeva kohta kipub viimasel ajal tulema küll.”

„Ja rahvas ikka käib?”

„Ikka käib.”

„Miks?”

Šveitser näis segaduses olevat. „Ma ei tea...” venitas ta siis. „Et põnevus ehk? Surma on saanud ka erilised jobud ja mõnes mõttes on rahulikumaks läinud.”

Midagi rohkem lisamata astus mees edasi, sisemiste ruumide poole, visates ainsatki pilku sinnapoole heitmata oma mantli riidehoiu letile. Šveitser vaatas talle jalalt jalale tammudes järele, ent jõudis siis otsusele. „Ma lähen ütlen teistele, valva siin hetke,” kohmas ta sealsamas tolgendavale turvamehele ja tormas minema.

Mees mustas liikus sel ajal läbi saali. Kuna oli pime, ei äratanud ta mingit erilist tähelepanu, pigem pälvis ta pilke oma vanuse tõttu. Siiski märkasid mõned ta relvi ja ühes kui teises kohas algas sosistamine, millele järgnes vargne piilumine. Ta jõudis baarileti juurde. Sealgi oli väike saba, nii 5–6 inimest. Ta jäi saba etteotsa seisma, lükates rahulikult, kuid kindlalt eest ära mõned sinna seisma jäänud inimesed. Vaid üks neist pöördus ägedalt, enne kui aru sai, kellega tal tegemist.

Mees ootas, kuni eelmise inimese teenindamine lõpetati. Siis ta kõhatas. Seda oli üle muusika küll vaevu kuulda, kuid baarimees oli juba märganud ta õla kohal turritavat mõõgapidet, nii et ta kummardas kohe tema poole.

„Räägi, mis konjakit sul on?”

„Parematest on –” ta vuristas ette pika nimekirja.

„Larsen XO? Sobib. Vala. Vala veel... Nii, aitab. Tänan. Kas siin majas on mõnd viisakat peosaali, mis momendil vaba juhtub olema?”

„Kõige korralikum on Kuldsaal, sinna mahub oma kaksikümmend inimest ja see on siinsamas.” Baarimees viipas. „Tahate näha?”

„Ei. Kuldsaal on siis praegusest hetkest minu käsutuses. Toimeta sinna paar pudelit head veini ja... võtame varuga – kaheksa suurt veiniklaasi. Midagi muud pole tarvis.”

Mees viskas – sellise neutraalse liigutusega, üldse mitte üleolevalt – baarimehe ette visiitkaardi, võttis midagi rohkem lisamata oma rohkem kui pooleni täis valatud konjakiklaasi, astus paar sammu eemale ja jäi alla tantsupõrandale viiva kahe trepiastme serval, seda osaliselt piirava vöökõrguse balustraadi otsa juures saali vaatama. Inimesed heitsid talle vaid aeg-ajalt pilke, üldiselt ajades omi asju edasi.

Keegi tuli üle tantsupõranda. Inimesed valgusid tema teel laiali ja need, kes seda piisavalt kiiresti ei teinud, lükkas ta lihtsalt eest. Tulija, teismeline noormees, uhke hoiaku ja kuidagi deemonliku ilmega, jäi mehe mustas ette kahe sammu kaugusele seisma. Nende ümber tekkis silmapilk nii viiekuuemeetrine vaba ring.

„Noh, ülbad?” küsis noormees lahke muigega.

„Ülban jah.” Ka teine muigas suunurkadega ja asetaski oma konjakiklaasi balustraadi servale.

„Tuled meie lauda?”

„Enne teeme selgeks, kas läheme omavahel kaklema. Siis on seda parem siin teha. Rohkem ruumi.”

Noormees vaatas oma laua poole, vaatas uuesti mehe poole ja kõhkles. Lõpuks ta naeratas virilalt ja raputas pead. „Ei, kaklema me ei lähe. Minu maja on sinu maja. Ma üldiselt vist tean, miks sa tulid.”

„Ilmselt oskad ära arvata. Aga ma tulin rääkima, kui sina ja Ruts kuulate.”

„Ma kuulan.”

„Ruts?”

„Selles asjas olen sinu poolt. Räägime.”

„Siis läheme.”

Mees võttis oma konjakiklaasi, kust vaid kümnendik kadunud oli, ja järgnes nooremale mehele. Nad jõudsid lauani, kus teine noormees neid laisalt lamaskledes põrnitses ja siis, kui tulijad ootavalt seisma jäid, end vastu tahtmist üles ajas. Lõpuks ta peaaegu ei tõusnudki, ajas end laua najale poolküljetsi ja viipas istmetele.

„Mis ta tahab?” küsis ta teiselt nooremalt mehelt varjamatu vaenulikkusega.

„Rääkida.”

„See on meie maja. Me oleme bahadurid. Me seisame seadustest kõrgemal. Me ei allu kellelegi. Millest siin rääkida? Vasta mulle, Kabi.”

Kabjaks kutsutu heitis paluvaid pilke mõlemale poole.

„Kas sa oled näinud ainsatki ametlikku dokumenti, mis sätestab, et Aasiast levima hakanud tundmatu päritoluga tehnilike nanoorganismidega stabiilse sümbioosi saavutanud inimestele ei kehti vastaval haldusalal kehtestatud seadused ja normid?” küsis vanem mees suhteliselt vaikselt, nii et ta hääl vaevu muusikast üle kostis.

„Mis kuradi dokumenti?” See sõna oli meelega hooletult visatud.

„Tavaliselt kaasneb prekognitiivsete võimete saavutamise ka ajukoore aktiivsuse mõõdukas tõus, mis kombineerituna neuronite seosevälja mõningase laienemisega toob kaasa indiviidi intellekti märgatava tõusu, mõnikord isegi IQ kahekordistumise, kuigi see ei ole mingi näitaja. Sa pidid enne ikka lootusetult loll olema, kui sa praegugi ainult keskmise rähni intellekti välja annad.”

Kümme sekundit valitses vaikus.

„Seda võib vist väljakutseks pidada?” ajas Rutsiks nimetatud end lõpuks enam-vähem viisakasse

istumisasendisse. Enamik tema bravuurist oli kadunud.

„Jah. Ma pakkusin rääkimist. Sa käitud nagu kott sitta. Kas sa kuulad või ma löön sul pea otsast?” Mees istus lauast eemalenihutatud tooli serval küll pealtnäha vabalt, kuid sellele, kes selliseid asju tähele panna oskab, oli ta hüppevalmis; ta vasak käsi muudkui tõmbus aeglaselt rusikasse ja lödvenes, oli ilmselge, et see jõuaks mõõgapärani kiiresti kui mõte. Ruts ei olnud kaugeltki nii valmis ja Kabi oleks ilmselgelt üldse tahtnud kusagil mujal olla.

„Ma kuulan,” langetas Ruts lõpuks pilgu lauale.

„Batõr ei ole rumal mees. Meie kõigi õnneks. Ta sai aru, miks lõpuks tema esivanematest khaanid lüüa said, ta sai aru, miks Pühast Graalist ainult legendid jäid, miks Dracula ainult hirmutiseks kõlbas ja mis juhtus teiste sadade, võib-olla isegi tuhandetega, kes ajaloo jooksul muutuse üle elasid. Tšingis-khaan oli võimuahne peletis, keda elu lõpuni muserdas tema orjuses veedetud noorus. Batu-khaani terve retk – ma mäletan, et lugesin seda lapsepõlves ja imestasin nende kohtade üle – oli sõprade tapmine. Nad – mitte ükski neist – ei lasknud nanosümbiootide saladust kunagi väikesest ringist välja. Tulemuseks oli, et neil khaanidel oli kogu aeg probleeme distsipliiniga, sest need, keda nad nakatasid, tundsid end kohe jumalana... kui ellu jäid. Ja ilmselt poleks nad saavutanud sedagi, mida nad saavutasid, ilma Sübehtei Bahadurita, kes kogu aeg nende kõrval seisis. Tulemus? Null.

Batõr andis endale aru, et isegi tervest Mongooliast ei piisa talle enam. Varem või hiljem hakkavad asja vastu huvi tundma suurriikide luured. Varem või hiljem uurivad nad saladuse välja. Esimesena ameeriklased. Venelased ja hiinlased saavad sellest kohe teada ja läbivad nende käidud tee juba iga hinna eest. Kõik suuremad valitsused loovad omale sümbiootidega tegelastest salarelva ja tulemuseks on vaid järjekordne võidurelvastumise voor, bahaduridele endile aga tähendab see orjust valitsuste teenistuses ja temale ning ta kodumaale hävingut või sinnasamasse hobusesõnniku sisse edasi jäämist, kus nad kogu aeg olnud olid.

Ta mõtles välja midagi klubi ja sekti vahepealset. Jah, ma räägin aukoodeksist. Tal õnnestus mängida nende hõimustusüsteemi jäänuste ja ebausuga nii, et tasapisi libises võim bahaduride kätte. Tal õnnestus vältida religioosseid, rahvuslikke ja üldse kõiki muid vastuolusid bahaduride vahel. Tal õnnestus neile selgeks teha, et kuni nad jäävad vabaks ja omavahel sõpradeks, tähendab see neile kõigile head elu, kui nad aga satuvad kellestki sõltuvusse, tähendab see nende hävingut. Tal õnnestus tekitada müstiline fenomen – enne, kui keegi arugi sai, oli bahadure kümneid tuhandeid ja terve Mongoolia, Venemaa Aasia-osa, pool Hiinat ja kõik need Kasahstanid-Tadžikistanid oli nende võimu all. Kuritegevus vähenes, pinged vähenesid, elu läks paremaks. Maailm hakkas toimuva mõtudest alles siis aru saama, kui langes Põhja-Korea. Langes hetkega, ootamatult ja vaikselt. Läks paarsada bahaduri, maha löödi partei juhtkond ja mõned, kes ei tahtnud toimuvast õigel ajal aru saada. Kõigest mõni tuhat surnut ühe ööga, purustused olid minimaalsed. Kuidas nad seda tegid?”

Ta mõõtis enda ees istuvaid noormehi. „Jah, see oli retooriline küsimus ja jah, te teate seda kõike. Bahadur ei kasuta ainult mõõka, me oskame kasutada ka tavalisi relvi, kusjuures nii, et iga lask tabab. Väga ruttu on vastaspoole kaotused nii suured, et sõdurid lihtsalt keelduvad meiega võitlemast. Eriti, kui nad aru saavad, et me ei kavatse neid tappa. Et meid on vähe ja me küll võtame võimu ja moodustame omalaadse aadli, kuid me ei sekku suurt rohkem. Vähe on neid, kes peavad mingit müstilist au nii tähtsaks, et lähevad selle nimel surma. Poliitikud tahavad seda teinekord teha, aga konks on selles, et nad ei taha ise surma saada, nad tahavad kellegi teise surma saata. Kui me siis – proovides tekitada võimalikult vähe ohvreid – tapame selliste nõudmistega esinevad poliitikud, saabub vaikus. Nii on see läinud peaaegu igal pool – väike ehmatuse, pisut paanikat ja rahunemine. Mis on olnud selle rahu püsimise võti?”

Ta mõõtis taas ligi pool minutit enda ees istuvaid ja mornilt lauaplaati põrnitsedes vaikivaid

noormehi. „Ka see oli retooriline küsimus. Meist on olnud kasu. Me oleme toonud rahu. Bahaduride valitsuse all on kadunud relvakonfliktide oht. Poliitikud ja ärimed on muutunud viisakaks ja hoolivaks, neil on kadunud karistamatuse illusioon, mafiosod peavad madalat profiili ja otsivad uut tööd. Me ei ole ka palju sigatsenud. Me ole muidugi inglid. Me oleme kehtestanud reeglid. Need on muutunud, kuid õnneks tabas Batõr algusest peale õige põhimõtte ära – me tõmbame enda ja teiste vahele selge vahe. Me käitume nii, nagu see olekski meie maailm ja maailm üldiselt kannatab selle ära. See on olnud nii edukas strateegia, et isegi Saksamaa, Prantsusmaa ja USA eriteenistuste baasil loodud bahaduride eriüksused imbusid vaikselt klubisse. Ühesõnaga, me oleme ühtsed. Algusest peale on olnud selge, et tülisid ei õnnestu vältida. Kuid saavutada tuleb, et tülid bahaduride vahel oleks lühikesed ja peale tüli valitseks taas rahu ja üksmeel. Meie surm oleks, kui meid saaks üksteise vastu välja mängida. Seni on õnnestunud seda vältida. Miks ma siia tulin?”

Minut vaikust.

„See ei olnud enam retooriline küsimus, aga ma vastan siiski ise. Me oleme üldiselt olnud väheke müstilised kujud. Tavalised inimesed ei pruugi alati aru saada, miks me kellegi tapame. Välja arvatud esimeste päevade eufooria, kui paanikas tormavad peitu kõik, kes asjast teavad ja kel on põhjust end uue bahaduri vaenlaseks pidada, ei tegele bahadur madalate kirgede rahuldamisega. Bahadur ei vägista naisi. Milleks, kui hingematvalt kauneid neide, kes ise meid tahavad, on sadade kaupa? Bahadur ei korja endale ka tavalistest inimestest järgijaid. Meil ei ole sõpru. Täpsemalt, keegi ei keela sõpru omada, kuid tõeline sõprus on võrdsete vahel ja paratamatult tõmbab see piirid. Batõr tegi õigesti, see oli ainuõige tee, et igauks, kes tahab, võib end nakatada. See on taganud selle, et tõeliselt uhked inimesed, kes ühtki kuningat ega jumalat enda üle ei tunnista, on kas surnud või pakuvad järgmisel päeval külma muigega Püha Graali veini neile, kes julgevad iriseda, et me endale liiga palju lubame. See on toonud aga meie hulka ka igasuguseid tühisustest tolguseid, kes kuidagi sellest esimesest faasist üle ei saa. Kes meie nimele häbi teevad. Jah, ma vaatan teie otsa!”

„Jäta, mees!” venitas Ruts lõpuks. „Me hoiame siin korda. Paik on rahvast täis. Neile meeldib see...”

„Bahaduride asi ei ole kellelegi meeldida!”

„Oota,” segas nüüd Kabi vahele. „Anna andeks, Ruts, me oleme selles rääkinud. Mind see ka enam väga ei kõida.” Ta pöördus vabandava muigega vanema mehe poole. „Ma olen bahadur. Ma olen alati valmis meie ühise asja eest seisma. Ma ei ole kunagi vaielnud, kui midagi on vaja teha olnud. Ja ma olen nõus, et mõnda asja võiks teisiti teha. Ma keeraksin selle nii, et kurat, targemad mehed, tulge ja õelge siis! Mis nõu sa mulle annaksid?”

„Lahku siit kohe. Siit linnast, siit riigist, siit mandrilt. Mine teise maailma otsa. Bahadurina õpid sa mõne nädalaga selgeks mistahes keele ja kõigi koolide ukseid on sulle valla; kui sa ei taha bahadurina kooli minna – mõistlik mõte –, tekitavad kohalikud bahadurid sulle niipalju raha ja dokumente, kui sa vajad. Rända, mõtle, õpi. Kasva. Siis otsusta, kes sa oled ja mida teed. Kas tuled tagasi või teed midagi muud. Ei ole midagi, mis sind siin kinni hoiaks. Mine!”

Kabi vaatas talle paar sekundit otsa, siis teda mornilt jälgiva Rutsi poole ja tõusis. Ka vanem mees tõusis. „Õnn kaasa!”

Kabi surus korraks rusika rinnale, siis pööras lahtise peo teiste kahe poole, pöördus ja kõndis minema.

„Ja mis ma sinuga peale hakkam?” küsis vanem mees, kui umbes viis minutit oli möödunud.

Teine vaikis veel teist sama palju. „Ei, ükski ei ole ma ikkagi midagi,” porises ta lõpuks. „Kas ma peaksin ka minema?”

„Jah.”

Noorem mees hakkas tõusma.

„Ärge minge koos,” katkestas teine teda. „Mitte pahatahtlikkusest ei räägi ma seda, usu mind. Seda teed käiakse üksi. Oma mõtetele tuleb aega anda. Ja üks probleem on veel.”

„Milline?”

„Te ei saa oma karja siia maha jätta.”

Ruts krimpsutas nina. „Pean ma nad tapma?”

„Niipalju siis sõprusest.”

„Sõbrad... Meie kutseka punt.” Korruga oli nii selgelt aru saada, et tol oleval oli veel passieastki mitu aastat puudu. „Mina ja Kabi jõime khaaniverd, jäime ellu, kaksteist järgmist surid, teised enam ei julgenud. Need, kes jäid... nad ei ole halvad kutid.”

„Kuid nad ei õpi enam. Nad on teie kannupoisid. Kooli jäid need, kel selge, et nemad seda teed ei lähe, teiega jäid – millised siis?”

Ruts kirtsutas uuesti nina. „Ega pole palju paluda...”

„Ma tegelen nendega. Ei. Neil kõigil on võimalus end nakatada või igaveseks unustada, et nad teid kunagi tundnud on. Nad on alles lapsed.” Ta tõusis. „Korja nad kokku ja too Kuldsaali. Seejärel on sul aeg minna. Önn kaasa!”

*

„Nii et sa jäid?” Alveld ajas end voodist üles ja suundus vannituppa. „Ole hea, vala mulle üks suur klaasitäis šampanjat!” lisas ta üle õla enne ukse sulgemist.

Kui ta väljus, ootas tüdruk teda keset tuba, rohkem kui pooleni täidetud klaas käes. Mees kallask selle ühe lonksuga kurku. „Miks nad küll need klaasid nii väikesed teevad? Vist sellepärast, et tavaliselt tuleb seda ainsat õnnetut pudelit suurema rahvaga jagada.” Ta laskus ühte tugitooli, andis tüdrukule peaga märku, et see ka end kuhugi sisse seaks, ja asus laual vedelevaid toidujääke uurima. Lea, hommikumantlis, paljajalu ja juuksed lahtiselt õlgadel, keris end uuesti diivaninurka.

„Süüa...” Alveld haaras telefonitoru. „Paluks mulle peakokk toru otsa!” Ta kuulas ja ohkas. „Konnaajuga kohmerdis, selle aja peale peaksid sa juba teadma, kes ma selline olen. Nii et sul on viisteist sekundit aega peakokk leida, või ma tulen alla!” Ta luges mornilt sekundeid ja kergitas siis kaheksateistkümne juures kulme. „Ma heameelega sööks õhtust. Mida sa soovitaksid?” Tal kulus tellimiseks oma viis minutit, siis valas ta endale uuesti šampanjaklaasi täis ja jäi tüdrukut vaatama.

„Kes sa sihuke õieti oled? Hm, lapsi sul ilmselt ei ole? Kindel kaisusõber või elukaaslane on?”

Kaks vaevumärgatavat pearaputust.

„Vana sa õieti oled?”

„Kakskümmend neli.”

„Üliõpilane?”

„Magistrantuur. Ja töötan.”

„Kas sa tead, et sa oleksid võinud vahepeal lahkuda?”

Rabe noogutus.

„Ja sa otsustasid jääda. Miks?”

Vaevumärgatav õlakehitus, mida hommikumantel veel omakorda varjas. Mees ohkas: „Sa jääd

ainult õhtusest peost ilma.”

„Sa ei lähe?”

„Tegelikult peaksin minema. Nii paljude inimestega oleks vaja rääkida. Ja veel suurem hulk arvab, et neil oleks vaja minuga rääkida. Noh, enamiku nendest saab pikalt saata, aga kujutad sa bahaduri ette tantsimas mingi süldi järgi või õlle juurde kildu viskamas? Ma rikuksin sinu peo ära. Mis viib meid tegelikult põhiküsimuse juurde – oled sa enda jaoks selgeks mõelnud, mida sinu jaoks tähendab see seiklus, kuhu sa hommikupoolikul kogemata sattusid? See, et sul oli südikust jääda, läheb plussina kirja, aga edasi?”

Vaikus. Poole minuti pärast alustas mees uuesti: „Vaata, bahaduriks olemine ei tähenda ainult karistamatust. Tegelikult ei tähenda see üldse karistamatust, aga see selleks. Me elame ühiskonnas. Mõnedele meeldib mõelda ja öelda, et selle peal, aga hõredas õhus pole üldse hea olla. Ma kaldun kõrvale. Me püüame võimalikult vähe kahju teha. Eriti inimestele, kellest hoolime. Miks sa vastu rabelesid, kui see bahadur sinu hommikul välja valis?”

Tüdruk nihutas ennast ja vaatas siis trotslikult üles. „Ma ei taha nii. Poisike – ma tean neid. Nad olid...” ta hää l kustus.

„Vat just. Siis mitte odav kuulsus iga hinna eest; kuigi küüniline olles võis see tulla ka liiga ootamatult. Enamik bahadure eelistab, et avalikkus nende isiklikku elu ei tunne. Avalikkus ei tunne neid endidki. Minuga oli teine lugu. Paljudega muidugi on, aga me ei ole varjanud, et vähemalt pooled bahadurid ei ole kunagi laiema avalikkuse tähelepanu alla sattunud. Nad ei soovi seda, ja kui bahadur juba midagi soovib, siis... Kuid ma kaldun taas kõrvale. Praegu on veel võimalus, et kui sina seda ei kommenteeri, jääb see lihtsalt üheks kummaliseks seikluseks, mille kõik peale sinu ja mõnede su lähikondlaste varsti unustavad. See võimalus on veel ka hommikul, sest tegelikult oled sa nii armas küll, et mul oleks väga hea meel su seltskonna üle. Kui siin ka juhtub mõni reporter jõlkuma, siis ma urisen nende peale ja üldiselt sellest aitab. Kui sa aga ise suud paotad, sõidab kogu see kollase ajakirjanduse rong sinust üle.”

„Ma ei tahaks seda küll. Ma mõtlesin, et... Kas sa... Kas sul...”

Alveld ohkas. „Ma räägin seda kahel põhjusel. Esimene on see, et ma ootan toitu ja olen näljane ja tige. Teine on see, et...” Ta otsis hetke sõnu. „Nüüd hakkab siis mina ka kokutama. Ühesõnaga, ma püüan aru saada, kuivõrd realistlikult sina toimuvale vaatad. Paraku ei ole seda võimalik adekvaatselt hoomata selle mõne ebamäärase mühatuse põhjal.”

„Sa käitud hoopis teistmoodi kui... kui jutud kirjeldavad. Nagu tahaksid minust lahti saada. See on kuidagi nagu... ma ei tea. Ega neid lugusid muidugi uskuda tasu... aga see oli ka põhjus, miks jäin. Et teada saada.”

„Bahadur vägistab ja ei küsi midagi? Noh, selliseid on ka, aga tead, seda on sul ilmselt raske hoomata ja arvestades sinu senist elukogemust – ma mõtlen enne bahaduride aega –, tekitab see trotsi, kui ma otse välja ütlen, et milleks me peaksime seda tegema? Need nõndanimetatud demokraatlikud väärtused on veisesõnnik. Põhjamaades on bahadure vähe mitte pikaajase juurdunud sotsialistliku maailmavaate tõttu, vaid sellepärast, et neil inimestel puudub uhkus ja auahnus. Riigid ise on täpselt samuti meie võimu all.”

„Bahaduride võimu ei pidanud ju kusagil olema? Te lihtsalt olete pisut teiste vajadustega...”

Alveld turtsatas. „On nii palju, mida sa ei tea ja ilmselt ei ole ka teada vaja. Ja muide, sa valetasid mulle – sul on kaisusõber.”

„Valetasin? On?”

„Mine tee talle uks lahti.”

Tüdruk tõsis ja kohendas hommikumantlit, ise kogu aeg segaduses Alveldi poole vaadates, ja läks siis ukse juurde. Samal hetkel kostiski koputus ja kui Lea ukse avas, seisis seal hotelliteenija riides noor mees serveerimiskäruga. Tüdruk tõmbas kuuldavalt õhku sisse ja ta silmad läksid suureks, sellal kui teine sõrme huultel hoides talle anuvvalt otsa vaatas.

„Teie õhtusöök, härra,” ütles ta.

„Kert... ta teab,” sosistas Lea vaikselt.

Kümne sekundit vahtisid nad teineteisele otsa ja mõni kirjutaks terve eelegia sellest, mida pilgud kõik ütlesid.

„Miks sa seda küll tegid?” sõnas Lea tasa ja kurvalt. „Ei olnud vaja. Ma jäin ise. Ja kui ka poleks jäänud, siis see, et üks kutt mind kepib, ei ole maailma lõpp. *So what?* Kas sa ei teadnud siis? See ei käi nii.”

Noormees, umbes kahekümneviiene kõhn vibalik, neelatas ja oli väga kahvatuks läinud. Ta seisis ikka veel otsustusvõimetult paigal ja vahtis Leale otsa, heites aeg-ajalt pilke ikka veel tugitoolis lösutava Alveldi poole, kes pealtnäha telekat vaatas.

Igatahes oli Alveld see, kes vaikelu lõpetas. Ta ohkas ja pöördus: „Nii, nüüd läheb asi piinlikuks. Kui ma sul veel seal seista lasen, jooksed sa ära või teed püksi. Aga reeglid näevad ette, et ma ei saa lasta sul niisama ära joosta. Kui sa oleksid ühiskonnateadusi õppinud või suudaksid sellest aru saada, siis see on nii elementaarne. Bahadurid ei saa lubada poolikuid rünnakuid. See hakkab mõne aja pärast meile kole tüütuks muutuma, kui me lubame erandeid raudsest reeglist – rünnak bahaduri vastu on enesetapp. Salvrätiku alla peidetud püstolit haarata ei ole sul ilmselt julgust. On veel ainult üks tee – tule veini jooma. Mul ei ole küll nanodeflektoreid mingil ettevalmistatud kujul käepärast, aga vana hea meetod sobib kah ja paar tilka verd ei muuda veini maitset... Ära seda küll tee!”

Noormees nuuksatas ja tuli siis lauale lähemale.

„Ära tee mida?” ei saanud Lea aru.

„Sa ei taha teada,” ütles Alveld. Ta ohkas, tõsis, lükkas serveerimiskäru ise laua juurde ja tõstis toidukandikud ning söögiriistad lauale. Ta avas ka ise veinipudeli – kaksteist aastat vana Chambolle-Musigny Les Charmes – ja valas välja kolm klaasi, seejärel tõmbas oma mõõga ja lõikas kergelt vasaku käe Nimeta Matsi otsa. Ta lasi kümme tilka verd veiniklaasi kukkuda, lisas sellele paar teelusikatäit suhkrut, segas selle siis lauanoaga segamini, ja ulatas noormehele. Too neelatas seda vastu võttes, pilgus ikka hirm, hämming ja palve segamini. Seekord põrnitsesid nad Alveldiga teineteist oma minuti, siis heitis Kert kiire pilgu Lea suunas ja tühjendas paari sõõmuga klaasi.

Lea hakkas nutma.

„Sviidi teine magamistuba on sinu käsutuses,” osutas Alveld sõrmega üle õla ukse suunas, mis seni kinni oli olnud. „Kui sa ärkad, on Lea sinu juures. Eks ma otsi endale uue elamise. Mine. Lama. Sa vajud umbes veerand tunniga ära, aga nõrkust hakkad juba viie pärast tundma. Aga sa tead küll, seda on kõik lugenud. Mine.”

„Kas ta jääb ellu?” küsis Lea tasa, kui noormees läinud oli.

„Ma ei tea.” Alveld vangutas pead ja istus laua äärde, asudes toite uurima. Ta vaatas korraks üles tüdruku poole. „Ma tõesti ei tea. See on singulaarsus või neksus. Teatud asju ei ole võimalik ette näha. Isu sul ei ole? Ise tead. Toitu tellisin ma ju kahele. Soovitaksin veini. Võta joo vähemalt üks klaasitäis. Ja ei, ma muidugi ei keela sind sinna talle järele minna. Aga tule tagasi, kui ta ära vajub. Siis ei ole sul seal tõesti midagi teha... Hm? Oled sa kindel?”

Tüdruk noogutas. Noogutas kiiresti ja kuidagi linnulikult.

„Seda ei keelata.” Ta võttis ikka veel veritseva sõrme ümbert salvrätiku, pigistas pisut verd teise veiniklaasi ja valmistas selle samal viisil ette. „Aga see ei ole nakkus. Saad aru? Sa pead tahtma vastu võtta seda, mis selle seguga kaasas käib. Sa pead tahtma muutuda.”

Tüdruk ainult noogutas järsult ja jõi selle ära. „Seda sa ju tajusid? Sa nii ilmselt teadsid ette, et ma ka küsin?”

„See on tavaline aeg ja tavaline eluvool. Mul ei õnnestu seda niikuinii selgitada. Seda peab ise tundma.” Alveld oli tõusnud.

„Ja seda sa ei taju, kas ma mõne tunni pärast veel elus olen? Kuidas sa tulevikku näed? Mis tunne see on?”

„Sa oled kindlasti lugenud, aga nagu ma ütlesin, ei saagi seda kirjeldada. Ja see on igäühel erinev. Mõnel on see nagu vastutormav maantee, mõnel nagu tuhanded telekanalid. Minu jaoks on tulevik nagu diskoteegi valguskera – see keerleb ja kilgendab ja iga sõna, iga liigutuse, iga väikseimagi aktiga loon ma tulevikku, loon mustrit, kuhu kilgendused langevad. Ma oleksin enne võinud su käest küsida, mida sa õpid, ja sa oleksid vastanud, et psühholoogiat. Ma oleksin võinud küsida, kas sul on minu vastu eriline huvi, ja sa ei oleks vastanud, aga on, sest mina olen teistest bahaduridest erinev, poolik, ja seetõttu sinule huvitav, aga sa poleks julgenud seda öelda.”

„Kas... kas...”

„Ma toon su ära ja panen siia, kui sa seda tahad. Nüüd saad ise aru, kui privaatne tegevus see on.”

„Aukoodeks?” Lea muigas, ent ta hääl kõikus ja ta värises üleni.

„Aukoodeks,” noogutas Alveld ikka veel seistes. „Otsus end nanodeflektoritega nakatada tõstab su bahaduride hulka. Enamiku jaoks küll vaid veerandtunniks.”

*

„Uau. Seisa paigal.” Norman kõndis demonstratiivselt ringi ümber Kersti. „Mida sa sööd, et sa nii hea välja näed? Kurat, sa oled nii kena, et ma pean katsuma, kas sa päris oled.” Ta puudutas ettevaatlikult näpuga naise paljast õlga. „Ja see kleit sobib sulle. Ma muidugi eelistaksin sinu ümber veel vähem riidet näha, aga siis ilmselt algaksid meie ümber õnnetused ja kuriteod.”

Kersti turtsus selle jutu peale, ent hakkas lõpuks tahtmatult naerma. „Olgu, vabandused vastu võetud. Kas tead, nii ei tehta – ise lubab kohal olla ja mind saata ja siis on kadunud ja mina mõtlen, et kellel ma siis lasen end ära rääkida. Mida nii edasilükkamatut sa siis tegid?”

„Äh, päästsin kahe noore inimese elu, saatsin nad lõunasse puhkusele.”

„Oma firmast?”

„Jah. Nad olid üle töötanud ja kinni jooksnud ja mul tuli nende eest natuke projektijuhti mängida. Kas Alveld on ka kohal?”

„Alveld? Ei... Nii nagu ta hommikupoole selle noore tibiga kadus. Siinamaale temaga ametis vist.” Naise vahepeal nullist tõusma hakanud tuju tegi jälle hädamaandumise. „Mis sul temast? Paar bahaduri jalutas siin küll ringi. On sul vaja kellegagi neist rääkida?”

„Ei, seda mitte. Tegelikult ma tahaksin meie klaasid täita ja sulle midagi näidata. Ehk olen ma loll romantik, aga sealt ülevalt... Noh, ma jäin enne paariks minutiks seisma, aga siis tuli meelde, et kui ma kiiresti ei tee, olen sinust lõplikult ilma ja...” Mees näis kohmetuna.

Naine hakkas taas heatahtlikult pugisema. Nad täitsid oma klaasid – toidu- ja joogilaudade juures oli vähe inimesi ja see käis kähku – ja väljusid suurest heledasti valgustatud peoruumist ühe külgukse kaudu. Nad jõudsid pikka galeriisse, mille üks külg oli tervenisti klaasist ja kust avanes

vaade peauksele. Nad olid teise korruse kõrgusel ja mees tüüris keerdtreppide poole, mis galerii teisest otsast üles ja alla viisid.

„Oota, nüüd on midagi valesti...” ütles mees korraga väga kiiresti, vaadates kolme tumedas riides noorukit, kes keerdtreppide otsa juures kõõlusid. „Seisa siin!” Norman lükkas Kersti ühte ukseavasse, mis natukegi varju andis, ja läks kiirel sammul noorukite poole.

Kõik järgmised asjad juhtusid väga kiiresti. Kusagil kostis karjatus ja hõikeid. Keegi tormas õues üle muruplatsi ja korraga keeras üks seni paar kilomeetrit tunnis justkui parkimiskohta otsinud vana kaubik järsult peaukse suunas ja lisas järsult kiirust. Üksi rahulikult peauksest autode suunas jalutanud mehe käes oli korraga mõõk ja tema juures hakkas kiviplaatidesse kraatreid tekkima, kui ta liigutas oma relva kiiremini, kui silm jälgida suudab.

Kaubiku esiklaas purunes, masin pöördus järsult kõrvale ja rammis valgustuse betoonposti. Jooksja kukkus.

„Ei!” karjatas Norman. Ta pöördus, pöördus veel korra. Ta kätte oli tekkinud püstol ja ta tulistas kolm lasku. Ta ei jäänud ootama ja vaatama, kuidas kolmik kukkuma hakkab, ta tulistas pideme tühjaks klaaside suunas, mis asusid umbes selle koha peal, kus Kersti end seinarvas peitis.

Kaubik plahvatas. Norman hüppas, libises kõhuli ja langes akende tasemest madalamale sel ajal, kui plahvatuse õhusurve kõik klaasid lähikonnas peeneks pulbriks muutis. Suurte klaasitahvlite tükkidest said aga teravad suured klaasiribad ja lendasid need ju galerii tagaseina suunas.

Ta jõudis Kersti juurde vaid selleks, et tõsta põrandalt ta puruks lõigatud keha.

„Aita mind,” ütles naine uimaselt. „Kas see veri tuleb kõik minust?” Ta üritas ringi vaadata ja krimpsutas nägu. „Nii külm on...” Ja siis ei öelnud ta enam midagi.

*

Norman lükkas ukse lahti ja jälgis uksepiidale toetudes, kuidas see uuesti kinni vajub.

„Otsi oma esmaabivarustus välja, Alveld,” mühatas ta siis ja hakkas oma musta mantlit maha ajama.

„Kersti on surnud.” Temale ukse avanud mees vaatas talle nõudvalt otsa. „Sa olid temaga. Kuidas see juhtus?”

„Ma läksin eemale. Pomm plahvatas küll ohutus kauguses, aga klaasikillud... Totter juhused.”

Alveld vangutas pead ja läks oma kohvri juurde. „Kõigi nende aastate jooksul on iga neljas bahadur surma saanud. Tapetud. Sellest poleks nagu lugugi, aga surma saavad ka need, kellest me hoolime. Oled sa mõelnud, kas see tasub ära?” Ta asetab lauale mahuka valge koti. „Kuidas sinuga on? Midagi tõsist?”

Norman raputas pead. „Ainult kriimustused. Verejooks on peatunud ja mõned väiksemad on juba enam-vähem korras, aga mul on ka mõned suuremad. Ja ma kaotasin üsna palju verd. Miks sa ei tulnud?”

„Kas sa ei tunne?”

Norman raputas kõigepealt pead, ent kergitas seejärel kulme. „Seesama tüdruk?”

„Jah. Ta kutt lamab kõrvaltoas. Surnud. Ma ju ei teadnud täpselt, kuidas läheb, improviseerisin, kuid seda polnud vajagi – kutt tahtis mind tappa, kuid ei jõudnud stardistki lahti, ja kui ta oli nanod saanud, tegi tüdruk järele.”

„Olgu, saan aru. Õigesti tegid, et jäid. Emane bahadur...” Ta ajas kõik riided maha.

„Räägi, mis juhtus. Sa tead, et ma ei suuda kõike ära arvata.”

Norman kehtas õlgu. „Vastupanu. Ilmselt mõne suurriigi kinni makstud, aga tüübid muidugi kohalikud. Meie omad olid paaril katusel ja üldiselt oli asi alla riski piiri. Nad ootasid, kuni Marko välja tuli, ja plaan oli talle autopommiga otsa sõita, sellal kui tal kahe talle risttuld andva tüübi kuulidega tegemist on. Mis juba iseenesest näitab, et asja võeti tõsiselt. Peeter oli vasakul Rannahoone katusel, tema isegi ei tulistanud, Alex võttis nad kõik maha, aga siis, jah, auto plahvatas. Kõik toetustiimid võtsime ka – täpsemalt võtsid teised – maha, ainult võttegruppidel lasime minna. Neid jälgitakse praegu, ootame paar tundi ja siis tapame kõik, kellega nad kokku puutuvad. Mina sain viga ja seepärast saadeti mind vaatama, kuhu sa kadusid. Kas sul midagi kangemat on?”

Alveld oli sidemete tegemise lõpetanud, Norman vajus selili diivanile ja sulges silmad. Alveld võttis laualt koos õhtusöögiga saabunud grappapudeli ja valas ühte kokteiliklaasi tubli sajabrannise portsu.

„Kas sa noorte kukkedega said kaubale?”

„Sain. Nende pundi likvideerisin kah, Kuldsaali jäi kuus laipa; ükski ei tõusnud. Kabi on juba Tartust läinud. Raims või Fedka või keegi tabas teda autos lõuna poole kihutamas. Rutsis ma nii kindel ei ole. Täringud on õhus. Ta võib ka jääda. Siis tuleb ta tappa.”

„Ja mina lapin jälle meediat?”

„Sina ka... Kui ta hommikuks läinud ei ole, on ta vastu võtnud otsuse metsikuks hakata. Metsikud maanduvad varem või hiljem mõne eriteenistuse palgale.”

Alveld pani oma asjad kokku, riietus siis korralikult, kinnitas püstolitasku vööle, mõõga seljale ja kontrollis taskute sisu üle. Ta viskas mantli õlale ja seisatas korraks magamissopis voodis lamavat tüdrukut vaadates.

Ta mühatas: „Jah, ma tean. Ime, et me üldse veel räägime.”

Ta astus kõrvaltuppa, vinnas sealt voodist noormehe laiba õlale ja kõndis uksest välja.

*

Lea avas silmad ja põrnitses tükk aega lage. Siis tõstis ta aeglaselt pea ja hakkas ringi vaatama. Lõpuks ajas ta end voodiservale püsti ja hõõrus meelekohti, pead justkui kahtlevalt ühele ja teisele poole kallutades. Ta hommikusest soengust polnud midagi järel ja, kasutades pähe jäänud juukseumme, korjas ta oma pikad sirged helepruunid juuksed kuklasse hobusesabaks.

„Lõplikult mõjule pääseb see alles siis, kui sa sellega tööd teed,” ütles Norman ja ajas end diivanil rohkem püstakile, et ta näeks paremini tüdrukut ja tüdruk teda. „Sul peaks näiteks olema mingisugune aimdus, et sa just seda kuulma pidid ja et Alveld on läinud ja et keegi teine on sind saadetud nii-öelda su uues elus tervitama. Norman on mu nimi. Nimesid muide enamasti ei anna ära arvata.”

Lea vahtis teda mõnikümmend sekundit vaikides. „Mul on peas mingi sädelev puder, see on kõik,” poetas ta siis. „Kas ma olen bahadur? Kui ma ellu jäin, peaksin nagu olema... Mis kell üldse on?”

„Südaöö. Sina said nelja ja poole tunniga hakkama. Süüa? Juua? Soovitan. Sul peaks janu olema.”

„Kert?... on surnud,” ta peitis näo kättesse ja langetas need viie sekundi pärast. „Miks ma ei nuta? Mul on kurb meel, ent see tundub kuidagi õige... Ta ju on surnud?”

„On jah. Ja sa oled bahadur. Nagu sa tead, üsna haruldane elukas. Tegelikult muidugi mitte nii haruldane, kui sa võib-olla mõtled – naisi on siiski meie hulgas ligi viiendik, ent naistest rõhuv osa, tegelikult praktiliselt kõik, kel mõeldav, eelistavad varju jääda. Ega see arrogantne aadliku

mängimine ei ole midagi meile igiomast, sedagi tuleb harjutada. Tegelikult on üks igavene häda nendega, kel see loomulikust tuleb.

Nagu sa ehk tähele paned, ütlesin ma viimase kahekümne sekundi jooksul kolm korda 'tegelikult'. Nii jätkub veel tükk aega. Kõik ei ole kaugeltki nii, nagu tavalised inimesed ette kujutavad. Mõned meie hulgast kasutavad muide terminina sõna 'tuhlis', aga teatavasti algab mõtteviis kasutatavast terminoloogiast ja seetõttu me üldiselt üritame vältida negatiivse tämbriga keelendeid. Mitte alati muidugi. Me ei ole inglid. Kaugel sellest. Täna öösel sureb ainuüksi siin linnas bahaduride käe läbi kolm-nelikümmend inimest. Sellist tempot me muidugi kogu aeg ei hoia. Muidu saaksid inimesed otsa, mis sest, et bahadure on vähem kui üks kümne tuhande tavalise inimese kohta."

Lea ajas end kergelt tuikudes jalule ja läks vannituppa. Naastes langes ta ühte tugitooli diivani vastas ja vahtis uuesti tükk aega süngelt meest. Siis sirutas ta käe ja haaras sinnapoole vaatamata ikka veel suhteliselt täis grappa pudeli kaelast, tõstis pudeli suule ja jõi paar lonksu. Ta hakkas läkastama, pani pudeli ära, haaras kahe käega veekannu, jõi paar lonksu peale ja hakkas siis ühe sealsamas vedelenud rätiku nurgaga silmi kuivatama.

„Sa oled haavatud. Keegi sai surma. Keegi, kellest sa hoolisid,” poetas ta mornilt. „Kas see nii hakkabki olema?”

„See on alles algus,” muigas Norman kõledalt. „Sa omandad järgnevatel päevadel palju oskusi, mida rahvajuttudes seostatakse vaimude, demonite, vampiiride või muude selliste elukatega. Nii sinu jõud kui mõistus avarduvad. Kui sa tahad näiliselt oma vana elu edasi elada, pead esimeseks õppima kannatust – kõik inimesed tunduvad sulle nõrgad, juhmid ja aeglased. Sellega on väga tõsi taga, et kõike seda uut, mida sa omandad, tuleb kasutama õppida. Üks meie võimu komponente on ka müüt absoluutsest üleolekust, siit aga omakorda tuleneb, et kui vähegi võimalik, ei satu korraliku väljaõppeta bahadur situatsiooni, kus tal oma võimeid tõestada tuleb.”

„Miski ütleb mulle, et sa tahad veel tükk aega loengut pidada.” Ta tõusis ja haaras telefonitoru. „Tooge palun teed, tavalist musta, kannutäis. Ja pudel Martini Extra Dry'd ja pudel Cointreau'd. Jäi meelde?” Ka Lea muie oli täiesti rõõmutu, kui ta mehe poole vaatas. „Kas tuli välja? Ja kus poes mõõku müüakse? Või ulatatakse see mingil inauguratsioonil? Hm, naljakas – ma muidugi tean, mis asi on inauguratsioon, aga ennast seda sõna kasutamas kuulda...”

„Mõõgad on ainult efekti pärast. Kui sa meenutad, siis mitte ükski emane bahadur ei kannu mõõka...”

„Emane bahadur? Oo... Batõr?”

„Jah. Seda jälle üldiselt ei teata, aga esimesed paar tuhat bahaduri olid mehed. Mongoolia on ikka teistmoodi ühiskond ja naiste käest eriti midagi ei küsita. Kui Venemaal ja Hiinas esimesed naised muutuse üle elasid, ei olnud asi väga kaugel sellest, et need oleks tapetud nagu kõik, kes meie nimele häbi teevad. Siiski õnnestus talle selgeks teha, et põhimõttega, *kes suudab ja tahab meiega olla, on meiega*, läheb kokku, et mingit sugudevahelist jama ei korraldata. Paraku kõlab see alul just neutraalse ja pigem meditsiinilisena mõeldud termin eesti keeles üsna totralt.”

„Kas see tuleb nanodest, et ma kuulen rohkem, kui sa ütled? Aukoodeks?” Ühelt poolt oli Lea endiselt pealtnäha kahekümnene armas ja kena, kuid igas mõttes tavaline tüdrukutirts, kuid midagi temas näis kasvavat ning tema häälede tekkis sügavust ja enesekindlust.

„Aukoodeks on nagu Molotovi-Ribbendropi pakt – tõeliselt oluline osa on ametkondlikuks kasutamiseks. Batõr esitas endale küsimuse – kuidas oma võimetest maksimaalset kasu lõigata? Kuidas neid võimeid kasutada nii, et sul ei tekiks lahendamatu ja võitmatu konfrontatsiooni paanikas maailmaga? Ta oli seotud sealkandis siinamaale mõjuka hõimutraditsioonidel põhineva varivalitsusega, mis kaudselt sarnaneb näiteks Itaalia maffiale. Ta võttis selles organisatsioonis võimu ja laiendas seda siis kiiresti, värvates toetajaid igast ühiskonnakihist. Kõik, kes soovisid,

pühendati saladusse. Uudise läve ei ületanud, et korraga leiti sadu ja sadu veidratel asjaoludel surnud mehi. Bahadure oli alguses ainult mõned, siis mõnikümmend. Tal õnnestus neid veenda, et peatuda ei tohi. Ta mõtles välja aukodeksi.

Tema kasutas laienemiseks vaid ühte kanalit – seda, mida meie nimetame lugupidamatult allilmaks, ehkki sealmail on see midagi palju enam. Siis tulid teised kanalid – noored vihased mehed ja religioonid. See kolmikhark on kombineeritud teisega – vastupanu mahasurumisega. Esiteks müüt bahaduride võitmatusest, teiseks propaganda, et me teeme põhiliselt head, ja kolmandaks aktiivsete vastaste tapmine. Ja siit tuleb kolm põhimõtet, mis jälle ühe väga tõhusa kolmhargi moodustavad – esimene on näiline mittevahelesegamine suures plaanis. Me ei ole otseselt muutnud mitte ühtegi riigikorda. Meid ei ole mainitud üheski seaduses. Meid nagu ei oleks juriidiliselt olemaski. Teine on võtmepositsioonide hõivamine. Me ju oleme päriselt targemad, järelikult tuleb seda kasutada. Kolmas on aukodeks.”

„See kõik on tegelikult ajakirjandusest läbi jooksnud. Nüüd tundub see nii ilmne, et aukodeks on suunatud pigem sisemiste konfliktide peitmisele. Paljud bahadurid on surnud omade käe läbi?”

„Iga sajas umbes. Muidugi, arvestades, et bahadure on miljon...”

„Miljon?!?”

„Lea, see, mis toimub, on ainult pealispind. Keegi ahastab, keegi sureb, keegi omaarust võitleb. See mäng on läbi. Maailm on meie võimu all. Ja see võttis kõigest viis aastat.”

Lea tõusis ja astus hajameelselt ukse juurde, avades selle täpselt sel hetkel, et natuke kohkunud näoga teenija tardus, käsi koputamiseks tõstetud.

„Kuid Austraalia?” küsis ta omale jooki segades siis, kui teenija oli kandiku lauale jätnud ja kiirustades lahkunud.

„Mis juhtub kogu ülejäänud maailmaga?” Norman masseeris oma sidemeid nina krimpsutades. „Kas sa ei näe? Läheb viis või läheb viisteist aastat, aga lõpuks saavad kõik mõistusega inimesed aru, et see on bahaduride maailm. Et tavaliste inimeste osaks on olla midagi klounide ja piimakarja vahepealset. Kõik läheb maailmas paremaks. Lõppevad konfliktid, näljahädad, leitakse ravimid kõigi haiguste vastu ja lõputu puhta energia allikad. Aga seda ei tee inimesed. Arvutused näitavad, et musta stsenaariumi kohaselt elab saja viiekümne aasta pärast maailmas viiskümmend miljonit bahaduri ja mitte ühtki tavalist inimest. Kui välja arvata Austraalia. Seda mandrit me ei puutu – juhaks, kui nanodeflektorid tõesti on viimsepäevarelv.”

„Nanode endiga on ilmselt seotud mingid saladused, mida ma võiksin nüüd teada.” Iga mööduva minutiga tuli Leale aasta vaimset vanust juurde. „Näiteks see ei nakkavat, ent ometi levib see verega. Loogikas on auk.”

„Nanodeflektorid on veres ainult siis, kui neid seal vaja on, ja need hakka kunagi ise tööle ilma signaalita juhtarvutilt, ajult. Mõtle selle üle.”

„Nii et kõik need armulauad ja muud sellised rituaalid... Sulle meeldivad retoorilised pausid. Midagi jäi ütlemata.”

Norman mühatas. „Need ei tee üldse seda, mida väidetakse. Nanodeflektorid ei anna mingeid võimeid. Need veidrad, jah tõesti ilmselt maavälise päritoluga tehislilikud organismid on mingis mõttes kõigest ravim. Kõik, mida bahadurid on, on inimeses olemas, ainult et see on blokeeritud, mittetöötav. Ja häda on veel selles, et oma ime läbiviimiseks vajavad need arvutit – aju. Kui aju pole piisavalt arenenud, jookseb protsess kokku ja tapab kandja. Niisama lihtne see ongi.”

„Nii et need, kes on targad, lähevad targemaks, ja lollid surevad?”

„Jah. Arvatavasti pole see asi üldse inimestel kasutamiseks mõeldud.”

Lea võttis mõõdetud aeglusega lonksu oma joogist. Siis tõusis ta ja astus akna juurde. „Te olete ikka üks jõe kari!”

„Meie,” parandas Norman teda sõbralikult.

„Jah.” Lea tuju näis paranevat. „Võitjate poolel on tegelikult hea olla.”